

Jowi Schmitz

Te vroeg geboren

Dagboek over mijn zoon

Cossee
Amsterdam

14 mei

We hebben een zoon. Hij heet Milo en hij is gisteren om 18:35 uur geboren. Lag met zijn voeten al naar buiten en dwars bovendien, er was geen houden aan, het kwam uit het niets en dat heb ik wel honderd keer in mijn hoofd gezegd. Dit gebeurt echt. Dit is nu. Niet te stoppen. Dit is onverwacht keihard door het leven glijden in een glijbaan met een kap, zonder ramen. Ik heb een zoon die is geboren met zesentwintig weken en één dag. Hij ziet eruit als een iets te rood, haarloos, pasgeboren poesje. Zijn hoofd verdwijnt in alle apparaten, zijn ogen zijn dicht. Als ik het niet al een keer had meegemaakt – zijn broer Woek werd ook te vroeg geboren, met vijfendertig weken – zou ik gek worden van angst.

Nu klamp ik me vast aan het gevoel dat ik had toen ik bijkwam uit de narcose: met Milo gaat het goedkomen. Hij zit niet meer in me, maar hij ademt. Hij heeft voetjes en handjes en een mutsje op. Dat is best goed voor zoveel vers leven.

15 mei

Mijn kind weegt 950 gram, dat is minder dan een pak suiker. En hij gaat nog afvallen, waarschijnlijk. En ik kan hem niet vastpakken, want hij zit onder de draadjes. Wat

is dat voor een debiele wereld waarin ik opeens leef? Met een kind dat in mij zou moeten zitten, maar in plaats daarvan in een plastic bakje ligt? Mijn hoofd wil er niet omheen.

Zoals vroeger, bij gym: 'Oké, Jowi, je bent nu met je neus eerst over die bok gevlogen en ja, dat doet misschien een beetje pijn. Maar probeer het nog eens, dit keer je handen gebruiken. Nog eens, dat durf je best.' Toen rende ik altijd huilend weg. Ik durfde niet.

We stoppen hem terug. Op de plek waar hij hoort. Ik zal niet meer bang zijn. Ik wil nog eens.

16 mei

Milo klinkt als een cavia. Iets tussen knorren en protesteren in. Vooral als hij gaat 'kangoeroeien': ze halen hem uit de couveuse en leggen hem, met al zijn honderdduizend slangetjes, op de blote huid van zijn papa of mama. Milo is niet groter dan een mannenvoet, hij is rood, zijn ogen zijn nog steeds niet open. Er zit een buis op zijn neus om hem te helpen ademen, zijn lippen zijn vol, die lijken op de mijne. Dat denk ik tenminste, want heel goed kan ik hem niet zien.

'Cocoonen' noemen ze het ook. Je mag een uur tussen alle piepjes en alarmbellen achter een geel gordijn genieten. Op een witte plastic tuinstoel.

'Ga maar lekker genieten, mama.'

Als van tevoren iemand had gezegd: 'Weet je wat, ik snij je kind uit je buik, behang hem als een kerstboom en jij mag de piek zijn', dan had ik geantwoord: 'Ik hou niet zo van kerst.'

Wat blijkt, het is best lekker om naar je knorrende cavia te luisteren.

16 mei

Er is nogal veel dat ik niet begrijp. Dus wil ik graag structuur voor als ik hier wegga, omdat je met een keizersnede maar vijf dagen mag blijven. Ik wil weten hoe laat ik bij Milo kan zijn. Ik wil eigenlijk niet dat ze zeggen: 'Je kan komen wanneer je wil.' Tot nu toe zijn de dagen vol. Kolven, heen en weer lopen, gesprekken met verpleegkundigen, artsen, les in Milo (niet aaien, niet te zacht, wel druk van je hand), rusten. Geen bezoek. Ik wil naar huis.

Ik ga naar huis. Maar wat dan?

Misschien dat ik daar kan beginnen met hoe alles verder moet. Hoe je moet autorijden met een keizersnee, wat niet mag. Hoe ik hier moet komen als lopen naar de metro te ver is.

En dat zijn dan de praktische dingen. Want hoe ik moet voelen – ik zou het niet weten.

Ze zeggen: 'Neem het per dag.' Maar zelfs als je het per dag neemt, gaat het nog weken duren, dus die ene dag slaat nergens op. Kijk, daar gaat mijn hoofd weer.

Ik ben nog niet eens begonnen met beginnen.

17 mei

Ik word wakker met paniek. Ik kan niet overeind komen door het gat in mijn buik en ik weet niet hoe het met Milo is.

Het is ochtend, in mijn hoofd nog steeds dat cynische

zinnetje dat zich gisteren opdrong: het ziekenhuis eet je op, snijdt je baby uit je buik, spuwt je weer uit.

Het is waar en niet waar, waar en niet waar. Ik probeer overeind te gaan zitten. Mis zo'n handvat bij mijn bed. Een bed dat zelf omhoog beweegt.

Is mijn paniek een teken van iets?

Ben ik een teken van iets? Zijn het weerbericht, de kriebel in mijn teen, de pijn in mijn buik tekenen van iets? Dan bedenk ik dat ze bellen als er wat met Milo zou zijn. Dat helpt een beetje.

Daarna begint het zoeken naar stekkers, vers gehuurde kolfapparaten en Woek die wakker is geworden en zich verstoppt in zijn bed. Ik vind alles en iedereen.

We eten beschuit met muisjes, Woek kijkt liever naar *Mega Mindy*.

Om elf uur wil ik bij Milo zijn, maar eerst opvang voor Woek zoeken. In mijn hoofd een lijst; verzekeringen, annuleringsverzekeringen (ik zou volgende week naar New York gaan), vervoer.

Wat helpt zijn de berichten. Mailtjes, Facebook, onverwachte warme steun. Ik ben blij dat ik een openbaar dagboek bijhoud, al is het een risicovol ding om te doen, openbaar schrijven aan een verhaal dat nog geen einde heeft.

18 mei

'Zouden er mensen zijn die niet meer naar het ziekenhuis gaan?' vraagt Edwin onder de douche. 'Die pas na

veertien weken komen kijken of hun kind al af is?’

Ik heb pijn in mijn buik maar wil niet onder het warme water weg. Ik knik. Ik kan het me voorstellen namelijk. Dat je er niet aan begint. Aan houden van een kind dat nog niet af is.

Mijn borsten zijn joekelgroot van het kolven. Daar denk ik ook aan. Zo’n lijf dat maar transformeert. En aan Milo, de hele tijd aan Milo. Zijn handje zo groot als mijn duimnagel. Zijn ogen nog niet open. Hij is er nog niet, hij is er nog niet eens en toch ligt hij al in die couveuse. Er woedt een gigantisch schuldgevoel in mij. Mijn ratio wordt erdoor weggeblazen.

Voordat het niet-snappen en de paniek weer beginnen, ontploft achter ons met veel kabaal de waterpomp die het douchewater moet afvoeren.

Ik zet de douche uit. Edwin rent weg.

‘Het gaat al weer!’ hoor ik hem roepen.

18 mei

Gisteren kreeg ik een mail over de draaidag van een tv-programma waar ik aan mee ga doen. Die dag is vandaag over een week. Het heeft te maken met een boek dat ik samen met een kind mag gaan schrijven.

Edwin moest lachen toen hij het hoorde. Maar dat kwam omdat ik net wat draaierig was gaan zitten.

‘Over een week is zo’n buikoperatie alweer een hele tijd terug natuurlijk,’ zei ik.

Edwin zei niks.

Maar ik wil het echt gaan doen. Het geeft precies de afleiding die ik zoek. Heel gericht, niet te oppervlakkig, spannend. Schrijven.

En als het niet lukt overweeg ik een nieuwe carrière als kangoeroevrouw. Iedere dag een paar uur halfnaakt in de baby-intensive care, en dan mogen ze me bedekken met bliepende baby's.

Schijnt wetenschappelijk enorm verantwoord te zijn.

19 mei

Het fijne van een Neonatale Intensive Care Unit (NICU) is dat je dag en nacht mag bellen. Je hoeft 's avonds alleen maar de naam van je kind te noemen en je krijgt iemand aan de lijn die je vertelt dat zijn infuus via de navelstreng eruit is.

Een draadje minder om mee te kangoeroeien.

's Ochtends mag je nog eens bellen. Ze vertellen dat Milo poept, en veel ook. Daar ben je dan telefonisch trots op. Zijn darmen werken, woehoe.

Er verschijnt opeens een pasgeboren jongetje in mijn hoofd, verstopt in een woud van draadjes in een bliepend plastic bakje. Hij zwaait naar me met zijn luiertje.

'Woek poepte ook zoveel,' zeggen Edwin en ik tegen elkaar en ik voel een vleugje oudermetamorfose waar de niet-baby liefhebber altijd zo verbaasd over is: poep, plas, slijm en spuug. Alles wat vies is, vinden verse ouders fijn.

Andersom belt de NICU jou ook, mocht dat nodig zijn.

'We zorgen eerst voor het kind, dan bellen we de ouders.'

Prima volgorde, maar het betekent wel dat ik steeds moet weten waar mijn telefoon is. En er zijn misschien mensen die hun telefoon ook daadwerkelijk steeds bij zich hebben, ik niet. Om het halfuur loop ik ernaar te zoeken. Het geluid staat ook nog eens uit, omdat ik verder zo onzichtbaar mogelijk probeer te zijn. Tegengestelde belangen als het ware.

Maar dat is het thema dezer dagen. Het wezen der vroeggeboorte is met zijn dikke kont op mijn leven gaan zitten en bepaalt nu het ritme der dingen.

En dus: vandaag is een goeie dag.

Geen oproepen gemist.

20 mei

We doen geen bezoek, maar ouders, broers en zussen zijn de uitzondering.

Gistermiddag kwamen mijn broer en zijn vrouw naar Milo kijken.

Ze mochten om beurten naar binnen.

Eerst mijn broer.

Hij moest zijn handen in alcohol ontvetten en o ja, ook zijn ring af.

Naast de couveuse moest hij halt houden. Ik had hem geïnstrueerd: alleen kijken, niet aanraken.

Alleen ouders mogen hun kinderen aanraken in NICU-land. Infectiegevaar is voor mini's levensbedreigend.

Bart hield voor de zekerheid een halve meter extra afstand.

Ik stond ernaast als de verkoper van een product waar de klant nog niet helemaal aan wil.

‘Ze hebben hem net ingestopt, want zo’n kleintje koelt gauw af.’

Mijn broer knikte.

‘En je kan zijn gezicht ook niet goed zien door dat masker, dat is extra lucht, geen beademing maar een steuntje, zoals je een ballon helpt in het begin, ik weet niet meer hoe het heet maar hij wordt er dus ook een beetje onzichtbaar van.’

Ik ratelde, mijn broer knikte. Alsof we allebei een tooneelstukje stonden op te voeren. De klucht van het pasgeboren kind.

We liepen naar buiten. Bij de deur nog een keer ontsmetten.

Els mocht naar binnen. Ik vergat te vragen of ze haar ring wilde afdoen.

Ook zij tuurde in de glazen bak. Je kon de mond van Milo zien. Zijn perfect gevormde handje. Zijn gekreukelde oor met strak skimutsje, waaraan de luchtsnorkel vastzat die bijna zijn hele gezicht bedekte. Ik weet niet meer of ze iets vroeg.

Na afloop dronken we warme chocomel uit de gratis automaat voor ouders. ‘We bieden u graag een warm drankje aan.’ Er was een luxe versie en een gewone versie. De luxe versie had meer melk, dat kon je zien. Je proefde er niets van.